

Sygn. akt VII K 588/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim w VII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący **SSR Joanna Cisak-Nieckarz**

Protokolant sekretarz sąd. Dawid Lesiakowski

przy udziale Prokuratora: Jarosława Anioła

po rozpoznaniu dnia 21 lutego 2017 roku

sprawy **J. W.**, syna S. i B. z d. P., urodzonego (...) w P.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. wyrokiem Sądu (...) w P. z dnia (...) roku w sprawie (...) za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 284 § 2 kk popełniony w lutym 2009 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz na zasadzie art. 33 § 2 kk – karę 30 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych.

Postanowieniem z dnia (...) w sprawie (...) zarządzono

wykonanie kary pozbawienia wolności;

II. wyrokiem Sądu (...) w P. z dnia (...) roku w sprawie (...) za czyn wyczerpujący dyspozycję 279 §1 kk popełniony w dniu 21.12.2010 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz na zasadzie art. 33 § 2 kk – karę 80 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

Postanowieniem z dnia (...) w sprawie (...) zarządzono

wykonanie kary pozbawienia wolności;

III. wyrokiem Sądu (...) w P. z dnia (...) roku w sprawie (...) za czyn wyczerpujący dyspozycję 279 §1 kk popełniony w dniu 01/02.12.2010 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat oraz na zasadzie art. 33 § 2 kk – karę 100 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

IV. wyrokiem Sądu (...) w P. z dnia (...) roku w

sprawie (...) za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 278 § 1 kk (wartość przedmiotu zaboru 500 złotych), popełniony w dniu 15.01.2011 roku, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz na zasadzie art. 33 § 2 kk – karę 60 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

V. wyrokiem Sądu (...) w P. z dnia (...) roku w

sprawie (...) za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 278 § 3 kk (wartość przedmiotu zaboru 300 złotych), popełniony w dniu 19.01.2011 roku, na karę 60 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

w przedmiocie wyroku łącznego:

1. na podstawie art. 569 § 1 kpk w zw. z art. 85 kk, art. 86 § 1 kk, art. 89 § 1a kk w zw. z art. 19 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20.02.2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U z dnia 20.03.2015 roku, poz. 396) orzeka wobec skazanego łączną karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, na skutek połączenia jednostkowych kar pozbawienia wolności opisanych w pkt II i III;
2. na podstawie art. 569 § 1 kpk w zw. z art. 85 kk, art. 86 § 1 i 2 kk w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20.02.2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U z dnia 20.03.2015 roku, poz. 396) orzeka wobec skazanego łączną karę grzywny w liczbie 100 (sto) stawek dziennych, przy przyjęciu jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych, na skutek połączenia jednostkowych kar grzywny opisanych w pkt II i III;
3. uznaje, że wyroki opisane w punktach II i III w zakresie kar pozbawienia wolności i kar grzywny zostały pochłonięte niniejszym wyrokiem łącznym, a w pozostałym zakresie podlegają odrębnemu wykonaniu;
4. na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej w punkcie 1 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres wykonywania kary w sprawie(...) od dnia(...)r.;
5. na podstawie art. 572 kpk postępowanie o wydanie wyroku łącznego w pozostałym zakresie umarza;
6. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. G. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w P. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej skazanemu przez obrońcę ustanowionego z urzędu;
7. zwalnia skazanego od wydatków związanych z wydaniem wyroku łącznego, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VII K 588/16

UZASADNIENIE

Skazany J. W. zawniósł o wydanie wyroku łącznego i orzeczenie kary łącznej obejmującej kary orzeczone w sprawach (...) oraz (...)Sądu (...) w P..

/wniosek - k. 3/.

Sąd (...) w P. ustalił, co następuje:

J. W. został skazany prawomocnymi wyrokami:

II. wyrokiem Sądu (...) w P. z dnia (...) roku w sprawie (...) za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 284 § 2 kk popełniony w lutym 2009 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz na zasadzie art. 33 § 2 kk – karę 30 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych.

Postanowieniem z dnia (...) w sprawie (...) zarządzono

wykonanie kary pozbawienia wolności.

/dowód: odpis wyroku Sądu (...) w P. – k. 7,

odpis postanowienia Sądu (...) w P. w sprawie (...) – k.8

obliczenie kary – k. 9/

II. wyrokiem Sądu (...) w P. z dnia (...) roku w sprawie (...) za czyn wyczerpujący dyspozycję 279 §1 kk popełniony w dniu 21.12.2010 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz na zasadzie art. 33 § 2 kk – karę 80 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

Postanowieniem z dnia (...) w sprawie (...) zarządzono

wykonanie kary pozbawienia wolności.

/dowód: odpis wyroku Sądu (...) w P. – k. 10,

odpis postanowienia Sądu (...) w P. w sprawie (...) – k. 11

obliczenie kary – k. 12/

VI. wyrokiem Sądu (...) w P. z dnia (...) roku w sprawie (...) za czyn wyczerpujący dyspozycję 279 §1 kk popełniony w dniu (...) roku na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat oraz na zasadzie art. 33 § 2 kk – karę 100 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

/dowód: odpis wyroku Sądu (...) w P. – k. 20

akta sprawy (...) SR w P./

VII. wyrokiem Sądu (...) w P. z dnia (...) roku w

sprawie (...) za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 278 § 1 kk (wartość przedmiotu zaboru 500 złotych), popełniony w dniu (...), na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz na zasadzie art. 33 § 2 kk – karę 60 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

/dowód: odpis wyroku Sądu (...) w P. – k. 21/

VIII. wyrokiem Sądu (...) w P. z dnia (...) roku

w sprawie (...) za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 278 § 3 kk (wartość przedmiotu zaboru 300 złotych), popełniony w dniu (...) na karę 60 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

/dowód: odpis wyroku Sądu (...) w P. – k. 22/

Skazany J. W. jest aktualnie pozbawiony wolności. W warunkach izolacji zachowuje się poprawnie. Nie był karany dyscyplinarnie, nie był też nagradzany. Wobec funkcjonariuszy prezentuje postawę regulaminową. Nie odnotowano skłonności do zachowań agresywnych, ani autoagresywnych. Wobec popełnionych przestępstw prezentuje postawę krytyczną.

/dowód: opinia o skazanym - k. 17/

Sąd(...) w P. zważył, co następuje:

W tej sprawie przedmiotem analizy są orzeczenia i kary wymierzone przed dniem 01.07.2015 roku, co obliguje do analizy przesłanek do orzeczenia kary łącznej według zasad obowiązujących przed 01.07.2015 roku, stosownie do treści

art. 19 ust 1 ustawy z dnia 20.02.2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw. W myśl powołanego przepisu, przepisów rozdziału IX (traktującego o karze łącznej) w brzmieniu nadanym powołaną ustawą nowelizującą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed wejściem w życie nowelizacji (tj. przed 01.07.2015 roku), chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dacie 01.07.2015 roku.

Stosownie do treści art. 569 § 1 kpk wyrok łączny wydaje się, w przypadku stwierdzenia podstaw do orzeczenia kary łącznej. Warunki do orzeczenia kary łącznej określa prawo materialne, mianowicie art. 85 kk (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2004 r., IV KK 278/04, baza Lex nr 141356). W myśl powołanego przepisu w brzmieniu sprzed 01.07.2015 roku, sąd orzeka karę łączną w sytuacji gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu.

Zawarty w art. 85 kk zwrot: "zanim zapadł pierwszy wyrok" odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005 r., I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13).

W sprawie przedmiotowej pierwszym wyrokiem w rozumieniu art. 85 kk (w brzmieniu sprzed 01.07.2015 roku) jest wyrok Sądu (...) w P. z dnia (...)w sprawie oznaczonej sygn akt (...) Ponieważ kolejnych występów skazany dopuścił się w dniach:

- 21.12.2010r. (...) SR w P.)

- 01/02.12.2010r. (...) SR w P.),

- 15.01.2011r. (...) SR w P.),

- 19.01.2011r. (...) SR w P.), a zatem po dacie 05.07.2010r., nie jest możliwe wydanie wyroku łącznego i połączenie kar w takiej konfiguracji.

Drogę do rozważań o karze łącznej w wyroku łącznym otwiera przyjęcie, że pierwszym wyrokiem w rozumieniu art. 85 kk (w brzmieniu sprzed 01.07.2015 roku) jest wyrok Sądu (...) w P. z dnia (...)w sprawie oznaczonej sygn akt (...) Objęte wyrokiem (...) mogą myć w świetle tych rozważań kary wymierzonej za przestępstwa popełnione po wydaniu wskazanego wyżej wyroku, tj. po dniu dnia 19 maja 2011r.

Jak już wskazano kolejnych występów skazany dopuścił się w datach:

- 01/02.12.2010r. (...) SR w P.),

- 15.01.2011r. (...) SR w P.),

- 19.01.2011r. (...) SR w P.).

Warunkiem orzeczenia kary łącznej, poza zbiegiem realnym przestępstw, jest nadto zbieg kar rozumiany jako wymierzenie kar jednorodzących oraz innych, które z woli ustawodawcy podlegają łączeniu (art. 85 kk, art. 87 kk, art. 89 kk).

Należy podnieść, że czyny przypisane skazanemu w sprawach (...) oraz (...) wyczerpujące dyspozycję art. 278 § 1 kk, z uwagi na wartość przedmiotu zaboru (odpowiednio 500 złotych i 300 złotych), winny być traktowane na etapie postępowania wykonawczego jak wykroczenia, stąd nie mogą zostać objęte wyrokiem łącznym.

Przechodząc do szczegółowych rozważań o przesłankach kary łącznej w sprawach (...) oraz (...) w których jak już podkreślono zachodzi realny zbieg przestępstw, orzeczono wobec skazanego kary pozbawienia wolności w wymiarze

odpowiednio 1 roku oraz 2 lat, nadto, na zasadzie art. 33 § 2 kk – kary grzywny w wymiarze odpowiednio 80 stawek dziennych oraz 100 stawek dziennych. Kary te, stosownie do art. 85 kk jako jednorodnjajowe podlegają łączeniu.

W sprawie przedmiotowej należy zatem rozważyć przesłanki do zastosowania art. 89 § 1 kk, ponieważ jedna z kar pozbawienia wolności (orzeczona w wymiarze 2 lat w sprawie (...)) pozostaje w dalszym ciągu z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Analizując przesłanki orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym należy ponownie odnieść się do daty popełnienia przypisanych skazanemu czynów. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmowano, że orzeczenie co do czynów popełnionych przed datą 08.06.2010r. na skutek połączenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i bez warunkowego zawieszenia jej wykonania kary łącznej bez warunkowego zawieszenia jej wykonania w wyroku łącznym nie było dopuszczalne (uchwała SN z 27.03.2001 r., IKZP 2/01, OSNKW 2001/5-6, 41, wyroki SN z dn. 05.10.2004 r., V KK 224/04, OSNKW 2004/10/98, z dn. 10.01.2008 r., III KK 162/07, R-OSNKW 2008 poz. 57, z dn. 26.03.2009 r., IV KK 69/09, Lex nr 491364).

W realiach sprawy przedmiotowej czyny przypisane skazanemu w sprawach (...) oraz (...) Sądu (...) w P. zostały popełnione w dniach odpowiednio 21.12.2010r., oraz 01/02/.12.2010r., a zatem po 08.06.2010r. nie ma przeszkód do łączenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i bez warunkowego zawieszenia wykonania, jak w tej sprawie, nawet .

Wymiar kary łącznej w wyroku (...) w wypadku skazanego J. W. przedstawia się następująco (art. 86 § 1 kk): od 2 lat pozbawienia wolności (od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa), przy zastosowaniu zasady absorpcji do 3 lat pozbawienia wolności (do sumy kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa - tutaj 1 rok + 2 lata) – zasada kumulacji.

Dyrektywy kary łącznej w wyroku łącznym kształtowało orzecznictwo sądów apelacyjnych, sugerujące zasadność poszukiwania związków przedmiotowo-podmiotowych zachodzących pomiędzy czynami skazanego, jako dyrektywie wymiaru kary łącznej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 20.12.2001 r., II AKa 495/01, OSAG 2002/1/4).

W orzecznictwie sądów powszechnych wyrażono pogląd, iż „zasadę absorpcji stosuje się, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnjajowe i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania, nawet mimo godzenia w różne dobra osobiste” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach II AKa 59/01, Prok.i Pr. 2002/3/21). O bliskich więzach przedmiotowo-podmiotowych można mówić w realiach tej sprawy. Czyny przypisane skazanemu zostały popełnione w tym samym miesiącu danego roku, w odstępie zaledwie 20 dni, łączy je nadto tożsama motywacja (osiągnięcie korzyści majątkowej), przedmiot ochrony. Dzieli zasadniczo podmiot pokrzywdzony. Mając na uwadze powyższe rozważania, zasadne jest w ocenie Sądu zastosowanie w realiach tej sprawy zasady absorpcji i wymierzenie skazanemu łącznej kary 2 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny. Rozstrzygając w przedmiocie kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny Sąd miał również na uwadze treść opinii o skazanym. Ta jest pozytywna, skazany nie był karany dyscyplinarnie, nie był wprawdzie też nagradzany, ale ma krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw.

Wymiar kary łącznej, z uwagi na datę popełnienia czynów otwiera drogę do rozważań o podstawach warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Zgodnie z treścią art. 69 k.k., warunkowo zawieszając wykonanie kary, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa (§ 2), a także ocenia, czy warunkowe zawieszenie kary będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa (§ 1). Innymi słowy, na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary zasługują jedynie sprawcy, co, do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość. Dotychczasowa postawa i sposób życia muszą zatem wskazywać na to, że mimo niewykonania kary zostaną osiągnięte cele kary, a w szczególności, iż sprawca nie powróci ponownie na drogę przestępstwa. W przedmiotowej sprawie brak jest przesłanek pozwalających w sposób przekonywający i wiarygodny budować przypuszczenie, iż w wypadku warunkowego zawieszenia kary w stosunku do oskarżonego, cele kary zostałyby osiągnięte, zważywszy na wielokrotne kolizje skazanego z prawem. Również

względy społeczne oddziaływania kary przemawiają przeciwko stosowaniu wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Społeczne oddziaływanie kary jako jeden z celów kary jest podyktowane potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmoczenia poczucia odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa (...). Oznaczają przede wszystkim potrzebę wymierzenia takich kar, które odpowiadają społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dają gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości oraz tworzą atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12.01.2006 r., II Aka 290/05, LEX nr 168034).

W tym miejscu należy zauważyć, że ustawą nowelizacyjną z 20 lutego 2015 r. (Dz.U. poz. 396), która obowiązuje od 1 lipca 2015 r., wprowadzono nieznaną dotychczas zasadę „przeliczania” kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w wypadku wymierzenia na jej podstawie kary łącznej o charakterze bezwzględny. Art. 89 § 1b kk przesądza, że w takiej sytuacji, orzekając karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, przyjmuje się, iż miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Instrument przewidziany w wymienionym wyżej przepisie służyć ma ograniczeniu dolegliwości kary łącznej pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny na poziomie górnej granicy; wskazana w tym przepisie dyrektywa redukuje wszak wynik sumowania kar podlegających łączeniu.

Należy zauważyć, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11.10.2016r. w sprawie V KK 103/16 (Legalis) wyraził pogląd, że „Rozmiar kary łącznej pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny w wyroku łącznym wydanym po 1 lipca 2015 r., obejmującym co najmniej jedną karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzeczoną przed tą datą, powinien być - w myśl art. 19 ust. 2 ustawy nowelizacyjnej z 20 lutego 2015 r. - kształtowany według reguły redukcyjnej określonej w art. 89 § 1b kk”. Sąd Najwyższy podkreślił, iż w konkretnych przypadkach powinna znaleźć zastosowanie regulacja przewidziana w art. 19 ust. 2 ustawy nowelizującej z 20 lutego 2015 r. Co prawda literalne brzmienie tego przepisu stwarza wrażenie, że możliwość skorzystania z zawartego w nim dobrodziejstwa uwarunkowana jest wydaniem prawomocnego orzeczenia o karze łącznej przed dniem 1 lipca 2015 r., niemniej odwołując się do powszechnie znanej i akceptowanej reguły logiki prawniczej, a mianowicie wnioskania a fortiori (chodzi tu o jego odmianę wyrażoną zwrotem: argumentum a minori ad maius - wnioskanie z mniejszego na większe), wolno stwierdzić: jeżeli „przeliczenie”, o którym mowa w art. 89 § 1b KK, odnosi się do prawomocnych wyroków łącznych zapadłych przed 1 lipca 2015 r., to tym bardziej rozwiązanie to należy stosować przy wydawaniu wyroków łącznych po tej dacie. Odmienne podejście, zezwalające na nierówne traktowanie skazanych tylko w zależności od nierzadko przypadkowego zdarzenia, to jest daty procedowania w kwestii wyroku łącznego, pozostawiałoby w ewidentnej kolizji z zasadami sprawiedliwości i słuszności. Trzeba silnie zaakcentować, że zaprezentowana wykładnia rozszerzająca, jako przyznająca uprawnienia, jest ze względu na zasadę in dubio pro libertate w pełni dopuszczalna. W żadnym razie nie może być uznana za contra legem.

W ocenie sądu orzekającego w sprawie przedmiotowej, powyższy pogląd, jako wychodzący z treści art. 19 ust 2 ustawy nowelizującej z 20 lutego 2015 r. należy odnieść do finalnego wymiaru kary łącznej, który nie może przekraczać wymiaru kary z zastosowanie wspomnianego wyżej „przelicznika”. W realiach tej sprawy, wymiar kary łącznej z zastosowanie tego przelicznika nie może przekroczyć 2 lat pozbawienia wolności.

Kierując się zasadą wyrażoną w art. 577 kpk Sąd zaliczył na poczet kary łącznej okresy pozbawienia wolności skazanego w sprawach w których kary podlegają łączeniu.

W pozostałym zakresie postępowanie w sprawie o wyrok łączny podlega umorzeniu, wobec braku podstaw do orzeczenia kary łącznej w innej konfiguracji, w tym wnioskowej przez skazanego, z przyczyn wyżej wskazanych.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej skazanemu przez obrońcę ustanowionego z urzędu orzeczono na podstawie § 4 ust 1 i 3 oraz § 17 ust 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015r., poz. 1801).

W myśl art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił skazanego od wydatków związanych z wydaniem wyroku łącznego, skazany nie ma dochodów i nie jest w stanie podnieść kosztów sądowych bez uszczerbku w koniecznym utrzymaniu. Nadto należy już na tym etapie prognozować bezskuteczność egzekucji, skazany jest bowiem pozbawiony wolności.